

SAMPLE
TRANSLATION

MAJA VIDMAR
SELECTED POEMS
SLOVAK

PUBLISHED BY: DRUŠTVO APOKALIPSA, 2008

TRANSLATED BY: KRISTÍNA POTOČŇÁKOVÁ

ORIGINAL TITLE: SOBE

NUMBER OF PAGES: 93

Maja Vidmar: Selected Poems

Moja soba

Samo enega ljubimca
imam in ga leta
in leta pogrešam.
Včasih potrka
in trdi,
da je on.
Čprav sem zvesta,
mu za hip
verjamem.
Spustim ga v sobo,
da lahko praznujeva
nenadejano vrnitev.
Lepe
so take
noči.
Ko odhaja,
je prepričan,
da je on.
Samo enega ljubimca
imam in zelo
ga pogrešam.

Moja izba

Jedného milenca
mám iba a roky
a roky mi chýba.
Občas zaklope
a tvrdí,
že ním je on.
Hoci som verná,
na okamih
mu uverím.
Vpustím ho do izby,
aby sme oslávili
nečakaný návrat.
Pekné
sú také
noci.
Keď odchádza,
je presvedčený,
že ním je on.
Jedného milenca
mám iba a veľmi
mi chýba.

Vrata

Pred vrati stoji
Lotova žena.
Spet je okamenela
v brezčasju
med rini in vleci.
Za zmeraj je
pozabila
svoje ime.
Pod tujim
imenom
bo pričala
še tisočletja
o stiski
pred vrati.

Dvere

Pred dverami stojí
Lótova žena.
Opäť skamenela
mimo času medzi
tlač a ťahaj.
Navždy
zabudla
svoje meno.
Pod cudzím
menom
bude vykladať
ešte tisícročia
o tiesni
pred dverami.

Zaklonišče

Nerodno mi je,
kaj vse sem
zvlekla dol
v zaklonišče.
Debeli veseli
buda se je
ves čas smejal
mojemu početju,
a sem mu vseeno
našla polico in
požrtni suvenirski prah.
Težje je bilo
s frnikolami,
ki so se razkropile
kot mlade mačke
pod kavč.
Najtežje z otroki.
Treba jih bo zamrzniti v led,
trdno obliko ljubezni.

Úkryt

Nesvoja sa cítim,
čo všetko som
dovliekla dolu
do úkrytu.
Okrúhly veselý
Budha sa
celý čas smial
môjmu počínaniu
a napriek tomu som mu
našla policu a
pahlný suvenírový prah.
Ťažšie to bolo
s guľôčkami, ktoré
sa rozprchlí ako
malé mačky pod
gauč. Najťažšie s
deťmi. Bude ich
treba zmraziť do
ľadu, pevnej
formy lásky.

Soba 308

Kakšna norost,
da prideš med Apače.
Uničil si dva konja
skozi noč.
Kakšna norost,
da vstopam v sobo.

Kako samoumevno
lomiš obroče
mojega plemena,
da bi videl goli vrat.
Kako preprosto rečeš,
naj se ne upiram,

ker si preveč
utrujen, da bi se
še danes zadržal.

Izba 308

Aká šialenost',
že prichádzaš medzi Apačov.
Zničil si dva kone
cez noc.
Aké šialenost',
že vstopujem do izby.

S akou samozrejmostou
lámeš obruče
môjho kmeňa,
aby si uvidel nahý krk.
S akou prostotou povieš,
nech sa nebráním,

lebo si príliš
unavený, aby si sa
ešte dnes zdržal.

Apartma

Nikoli ne najemaj
dveh sob, ker
boš ostal sam
s pomožnim ležiščem
v vesoljni temi
in čakal premražen,
brez diha,
da se premakne postelja
v sosednjem prostoru,
čakal v neskončnost,
da vstopijo vrata,
nekaj onkrajne svetlobe
in senca, gola,
po prstih, tipaje
do tebe.
In te prekrije,
drhteča zaradi konca
sveta, ki se je skoraj
zataknil na pragu
dveh sob
v veselju.

Apartmán

Nikdy si neprenajímaj
dve izby, lebo
ostaneš sám
s prístelkou
vo vesmírnej tme
a budeš čakať premrznutý,
bez dychu,
že sa pohne posteľ
v susednom priestore,
čakať donekonečna,
že vstúpia dvere,
trochu svetla z iného sveta
a tieň, nahý,
po prstoch, tápajúc
k tebe.
A prekryje ťa,
rozochvený z konca
sveta, ktorý sa takmer
zasekol na prahu
dvoch izieb
vo vesmíre.